

ning —: „Givet er kun, at Landbefæstningen bliver at nedlægge Aar 1922, hvis Rigsdag og Regering ikke forinden fatte anden Beslutning“. Det er det, der staar i dette Forslag, og derfor anbefaler jeg det.

Johansen: Det Forslag, der er stillet af Mindretallet om at bevilge en Sum af 3,500,000 Kr. til Udbedring af Københavns Landbefæstning, maa jeg af samme Grunde, som den ærede Ordfører nys fremdrog, tilraade at stemme imod. Vi vide jo alle sammen, hvor mange Besværigheder Landbefæstningen i det hele taget har forvoldt os. Havde vi ikke haft den, vilde vi meget lettere have været i Stand til at løse det store Spørgsmaal, den har stadig været som en Klods om Benet paa os under vort Arbejde. Jeg maa tilraade at stemme imod det nævnte Forslag.

Det andet Forslag, der er stillet udenfor Betænkningen, kan jeg heller ikke tiltræde. Det er mig om at gøre, hvad jeg har fremhævet den ene Gang efter den anden, at vi faa Sagen ført igennem. Jeg vil derfor holde paa, at vi blive staaende ved Lovforslagets § 3, saaledes som den er vedtagen i det andet Ting, for at en Ændring i den ikke skal volde os yderligere Vanskeligheder for at faa Sagen gennemført, og tilraader altsaa mine Meningsfæller at stemme ogsaa mod dette Ændringsforslag.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Begge disse Ændringsforslag maa jeg udtale mig imod. Det Forslag, der gaar ud paa, at Bestemmelsen om Nedlæggelse af Befæstningen skal udgaa og erstattes med Forslag om en Udbedring af denne med en Bekostning af 3½ Mill. Kr., har jeg i Princippet allerede talt imod ved første Behandling, og Forhandlingerne have drejet sig om denne Sag hele Vinteren, saa at der er ingen Grund til nu at komme ind paa det. Jeg skal kun fraaade det høje Ting at vedtage en saadan Bestemmelse — hvis man overhovedet vil have Forslagene førte igennem. Hvis man derimod ikke vil have den hele Ordning ført igennem, eller man anser det for noget temmelig ligegyldigt, er Stillingen en ganske anden.

Det andet Forslag maa jeg ogsaa udtale mig imod. Jeg ser ikke nogen Grund til at indføre i Lovforslaget en Bemærkning i Retning af: „hvis Lovgivningsmagten ikke forinden har vedtaget noget andet.“ Det er noget, som det til enhver Tid staar Lovgivningsmagten frit for at

gøre. Den kan vedtage en Bestemmelse om Fæstningen i den ene Henseende eller i den anden Henseende, den kan ogsaa vedtage, at Fæstningen nedlægges længe forinden 1922. Jeg mener derfor ikke, at der er nogen Grund til at føje en saadan Bestemmelse ind i Paragraffen. Det, denne skal udtrykke, og som er Genstand for Overenskomst, er, at Fæstningen skal nedlægges i 1922, det er det, Rigsdagen tager Bestemmelse om ved denne Lejlighed. Men Ændringsforslaget giver ikke denne Mening. Derefter vil Paragraffen komme til at lyde saaledes: „Saafremt der ikke inden 31. Marts 1922 af Lovgivningsmagten er truffet anden Bestemmelse, ville de til Københavns nuværende Befæstning henhørende Anlæg... være at desarmere“ o. s. v. Men hvornaar bliver den da at desarmere? Efter 1922! Men hvornaar fremgaar ikke af Ordene. Det har sikkert ikke været de Herrer Forslagsstilleres Mening, det tror jeg ikke, at fremkalde en saadan Uklarhed, men den vil findes deri, og ogsaa af den Grund maa jeg fraaade Ændringsforslaget. Jeg ser slet ikke nogen Grund til at ændre § 3. Aftalen er klar og tydelig nok, og jeg tror ikke, at der behøves nogen Ændring. Vil man imidlertid have en Ændring, maa det være en, der dækker Aftalen, hverken mere eller mindre. Fæstningen nedlægges inden Udgangen af Finansaaet 1921—22.

Madsen-Mygdal: Der er noget, som vi høre omtalt baade her i Salen og udenfor Salen, hver Gang man behandler disse Lovforslag; jeg har hørt det atter her i Dag, og jeg vilde gerne for en Gangs Skyld nedlægge en Indsigelse herimod. Der har i Løbet af en Menneskealder altid været talt om „de sagkyndige“, naar vi beskæftigede os med de Spørgsmaal, som her foreligge, men i den sidste Tid er „Sagkundskaben“ blevet forandret til „den ansvarlige Sagkundskab“, og i Dag er det sagt her endogsaa gentagne Gange: Det er den, der har Ansvaret. Jeg vil dertil blot sige, at jeg ved ikke rettere, end at det er os, der ere samlede her i denne Sal, tilligemed den øvrige Lovgivningsmagt, der have Ansvaret for, hvad vi gøre. Der er ingen andre, der have Ansvaret for vore Handlinger end vi selv.

Reedtz-Thott: Jeg maa tilstaa, at det overraskede mig, at den højtærede Forsvarsminister ikke kunde tage den af os stillede Ændring, og at han siger, at